

працевлаштування. Трудовий стаж, у тому числі на пільгових умовах і за спеціальністю, взаємно визначається сторонами.

У разі смерті працівника роботодавець організовує перевезення тіла і особистого майна померлого на територію сторони виїзду, несе всі пов'язані з цим витрати, інформує дипломатичне або консульське представництво цієї сторони з наданням матеріалів про факт смерті.

Угода про співробітництво у галузі трудової діяльності соціального захисту трудящих-мігрантів укладена в рамках СНД і підписана від імені Уряду України в Москві 15.04.1994 року.

Двосторонні міждержавні угоди про взаємну співпрацю у сфері працевлаштування та соціального захисту громадян укладено між Урядом України та Урядами інших держав, зокрема, Російської Федерації, Республіки Білорусь, Азербайджанської Республіки, Республіки Вірменія.

Наук. кер.- Чередниченко Н.В., ст. викладач кафедри права

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ БАЗИ ЩОДО ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ В УКРАЇНІ

Устименко Ю., студентка гр. Юм-62

Основними напрямками державної політики України в екологічній сфері є контроль за станом навколошнього природного середовища, усунення загроз для здоров'я населення, зниження антропогенних навантажень, ліквідація наслідків шкідливого впливу людської діяльності на довкілля. Відходи - будь-які речовини, матеріали і предмети, що утворюються у процесі людської діяльності і не мають подальшого використання за місцем утворення чи виявлення та яких їх власник повинен позбутися шляхом утилізації чи видалення. Створена на цей час в Україні нормативно-правова база стосовно поводження з відходами включає 12 законодавчих актів, 35 нормативних актів на рівні Кабінету Міністрів та понад сто інших (адміністративних, економічних, еколого-технічних, програмних) регулюючих актів. В цілому зазначена вище низка нормативно-правових документів є свідченням систематичної роботи у відповідному напрямку, що поступово наближає вітчизняну нормативну базу до європейських вимог. Але формальна

"імплементація " на жаль поки що знаходиться у значній суперечності з дійсним станом поводження з відходами. Не вирішується головне завдання - створення інфраструктури поводження з небезпечними відходами, головною складовою якої є спеціалізовані полігони, відповідне технологічне устаткування по знешкодженню, утилізації та екологобезпечному видаленню відходів. Після прийняття Закону "Про відходи" в Україні значно активізувалась розробка нормативно-правової бази поводження з відходами. Перш за все за прикладом ряду країн було зроблено спробу розробити додатково окремий закон про небезпечні відходи (1999р.). З інших відповідних кроків найважливішими можна вважати прийняття Закону України "Про приєднання України до Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням" (від 1 липня 1999 року) і Закону України "Про загальнодержавну програму поводження з токсичними відходами". Нарешті, наказом Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва і Мінекоресурсів України від 12 лютого 2001 року № 27/44 затверджено "Ліцензійні умови провадження діяльності із здійснення операцій у сфері поводження з небезпечними відходами", якими встановлюються кваліфікаційні, організаційні, технологічні та інші вимоги для провадження діяльності щодо небезпечних відходів. За погодженням з Міністерством охорони здоров'я України Мінекоресурсів затверджено "Перелік підприємств та спеціалізованих установ, яким дозволено здійснення робіт щодо переробки, утилізації, знищення або подальшого використання вилученої з обігу неякісної та небезпечної продукції", який значною мірою стосується відходів. Програми діяльності Кабінету Міністрів України за змістом розділу "Збереження довкілля, раціональне використання і відтворення природних ресурсів" декларують увагу до вирішення проблеми відходів, але їм недостає як конкретики, так і послідовності у виконанні прийнятих рішень. Питання ліквідації відходів, в першу чергу токсичних та непридатних пестицидів, що є актуальними для всіх регіонів України, вимагають рішення на державному рівні. Щодо нормативного регулювання в цілому та нормативно-правового зокрема, то до найбільш назрілих на даному етапі проблемних питань відноситься наступні:

- незадовільність первинного обліку небезпечних відходів і їх паспортизації, невизначеність зasad класифікації, номенклатури і

застарілість форм державної статистичної звітності;

· неврегульованість зберігання небезпечних відходів на території підприємств, відсутність порядку віднесення відходів до категорії небезпечних та відповідної методики;

· недосконалість системи платежів за утворення і розміщення відходів, що ставить на порядок денний їх реформування і розробку відповідного науково-методичного забезпечення.

Все вищевикладене вказує на необхідність розробки загальнодержавної програми поводження з відходами в сучасних умовах, в якій слід чітко накреслити стратегію поводження з ними: провести детальну інвентаризацію відходів на кожному підприємстві, визначити пріоритетні забруднювачі, встановити регіони країни, які в найбільшій мірі підпадали під негативний вплив цих субстратів та намітити комплекс заходів (у тому числі і санітарно-гігієнічних) щодо попередження антропогенного впливу їх на довкілля та здоров'я населення. Необхідно запровадити в життя новітні технологічні лінії переробки відходів, які відповідали б всім технічним та санітарно-гігієнічним вимогам. Необхідно значно підвищити санітарно-гігієнічний контроль за якістю довкілля в районах зберігання, знешкодження та утилізації всіх видів відходів. Доцільним є вдосконалення законодавства України з урахуванням перспективних наробок в зарубіжних країнах, зокрема:

- запровадження безвідходних або маловідходних прогресивних технологій;

- максимальна утилізація промислових, сільськогосподарських та комунальних відходів;

- широке відкриття пунктів по прийому різних видів відходів – скла, металу, макулатури, поліетилену, харчових відходів та інших з метою використання продукції, виготовленої на їх основі, в народному господарстві країни.

Наук. кер.- Сайко Л.Ю., ст. викладач кафедри права